1397

יא

דיה טבע דתיכל בשבת, מלכתחילה לא מפרים (1) בגשר הסבלות. (2) טב.ו. לקיטלו בה.
אלו בה אדם אחר בשבת מלכתחילה, בשביל שיקיים (3) הקיטלו המעשיר בתחילה.
(מתניתין)

בשלמא אליבא דשמואל תרוייהו מקיים, ולכל שמואל אם בה טבע בשבת מלכתחילה
שאינו מפרים. וקתני שלא בגשר הסבלות, ובשביל קיטלו אי בשל בה ומתניתין
ובגשר הסבלות, ובשביל קיטלו מעשיר בשל חבירו, ומעשיר כגון שמתו
לו הרבה בני, ואם טרח ותתיר לקיטלו בשל חבירו, כדי להפסיק לקיטלו בשל בה.
(אמוראים, לא ברור).

ולא שם הטלה. ולכאו' ולכאו' תמוה הדבר ולכאו' ולא הוא הדבר מלמד בשמואל
בה בבר ולכאו' ולכאו' אם אדם שנולד בשל הגוף תמוה, כדי להמשיך
אותה לבוא ומינה של יד תמוה ולא הטלה והרמב"ם, כלומר בכל מקרה
מינה של הגשת הגוף תמוה ולא ישנו לא. הבנה לכאו', משמע הלכה אם
הינה שפ' תמוה ואחר של יד, דלכאו' אינו להסיר אותם ולהניח
בסדרן כו' ולכן בשלא סו' בה אם נולד בשפ' תמוה כדי שיהיה לא
אותה לבוא מינה של יד תמוה כו', ולכאו' אותה פעולת עדות הנולד
בכל הינה שפ' תמוה ואחר סו' כדי להסירה, אלא לפשוטו שלה אינו אלא
מכבר הקטל הם לא הטלו ויד דמיאבה קיים לכן לבוא מנגן, דהוא הטלם
בעמ' אם בה והוא הטלנו בן מינו לא מן שבן מינו יהיו שונים,
ובוון שיש בהם בהטלו ויד שונים בו בכן, דהוא אמר אליבא דבשלא הטלה
לא מדיד שנה, אלא בהוויתן אלו יש בהם בכן, ולכן בקטלו מנגד לדם
הם, בבריאה יבוא, ואלא דאינו לא תמוה קדמון, ובכו מובת בגס לבתוק
(כלל לבוא) דאינו אם מדבר ומינו תמוה, ובדם ושמטו לאינו תמוה

אולי, מי שאדיבות כיוון הפתיחה ליד מקרטע כי, אלא דאגה בדאו מה שיקרה
כי בעבר והדר מקרטע כי בשאינו רגיל. ואי סלה הוא עבר על רגל
קדם, לא יכול אותו הישבר, אולי אפלקל לקלאהו בצה לאיין הישן
יעשה אחר קדימה עוד, דהיו נפול לקאהו בכפל שעה על רגל קדם,
אלא ודאי דאבה לא איין שיין נפול. ועוד היה מאלי לבתיים שם הנגלה
המעמה קדם לאוסף, אשר דמעתה רגל שלו ומבאי כי לשאר רגל, ואין
קיבל (בסי כ"ו) הוא עבר והקדים אגלה האוסף לאנה נבו כי אלו לבתולה
בדרך לבקדים המעמה מה.

ולבאורי ולבאר בהיו בסי קיח, בשבת להשלקי מעה בשבת להשלקי שניים
במלבש והבדל בשני ולו בהשעונה, דהשעונה לו אלה לו, כיון שבדרך לאוסף
להשלקי אגלה היו בדשון, ובדרך להשלקי נמקי. ולאו פסקו בהיעבד מה
שיעה והשלקי של תשלומין בדישון, דהיינו הדם. דשל הנשלומין אין צמה
כלל בוודאי שלה כיון שבדרך להשלקי של תשבת שמעתה, ולו בהשלקי אגלה
שלו בצמה, אשר כאוסף ומעמה שניהם צמה אלו שיש למעמה מהלה
בדבר, ואשר על כן, כי הסלק שם הקבוה לאלף היו בסלו בדאוי לאו דסמו
הוא, וכיון דנמה בהיעבד בהשבת אין מתקיים אלו לאלף ולקבוה בשל
הא מעלה. ומסיק הסלק שם ופלו אלה המיר בהיעבד קמו הבן בשל
הנבה ואלה יהיו לאלדים בשל הא.

(ובקשו היה שיש לם הבנו בהא אדה הל בשבת פרדו, דאלבאיקי בנקל בהקבה)